

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupená JUDr. Jiřím Pokorným, Ph.D., advokátem
sídlem Blanická 1008/28, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2025, č. j. OAM-0373689-17/DO-2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2025, č. j. OAM-0373689-17/DO-2025 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 270 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Jiřího Pokorného, Ph.D., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2025, č. j. OAM-0373689-17/DO-2025 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo o žádosti žalobkyně o udělení dočasné ochrany podané dne 15. 4. 2025 rozhodnuto tak, že žádost se zamítá a dočasná ochrana se podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „zákon č. 65/2022 Sb.“), ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 221/2003 Sb.“), neuděluje, neboť jiný členský stát poskytl žadateli dočasnou ochranu.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v podané žalobě shrnula dosavadní průběh řízení a namítala, že odepření povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu, že již byla žalobkyně registrována v Německu, je v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES (dále jen „Směrnice o dočasné ochraně“) a s prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022 (dále též „prováděcí rozhodnutí Rady“).
3. Žalobkyně spadá do kategorie osob, na něž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady, s čímž se žalovaný ztotožnil. Proto měl žalobkyni okamžitě registrovat k dočasné ochraně. Žalovaný odůvodnil své zamítavé rozhodnutí zákazem sekundárního pohybu žadatelů o dočasnou ochranu, k čemuž odkázal na recitály prováděcího rozhodnutí Rady ze dne 15. 7. 2025 č. 2025/1460, účinného od 13. 8. 2025 (dále jen „nové prováděcí rozhodnutí Rady“). Z těchto recitálů podle žalovaného plyne skutečná vůle členských států, coby účastníků dohody o nepoužívání čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně, nepředávat si neoprávněně pobývajícím držitelům dočasné ochrany, avšak že toto rozhodnutí nezakládá povinnost vydat povolení k pobytu v jiném členském státě. Žalobkyně naopak namítala, že dohoda o nepoužívání čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně nezakazuje změnu hostitelského státu, ale pouze vyžaduje, aby nedocházelo k souběžnému čerpání práv, čemuž odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně zastávala názor, že pokud osoba v jiném státě již žádá práva z dočasné ochrany nečerpá (např. se jí vzdala), nic nebrání, aby jiný stát její žádost věcně posoudil a vydal povolení k pobytu. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, podle nějž: „z *unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu.*“
4. Žalobkyně dále namítala, že z autentické anglické verze recitálu č. 4 nového prováděcího rozhodnutí Rady vyplývá, že členské státy „by měly zamítnout“ žádost, pokud je zřejmé, že žadatel již dočasnou ochranu získal v jiném státě, a tudíž tam využívá práv s ní spojených. To však není případ žalobkyně. Žalobkyně totiž v době podání žádosti o dočasnou ochranu v ČR již německou dočasnou ochranou nedisponovala. Recitál č. 6 pak podle žalobkyně pouze připomíná, že členské státy nemají automatickou povinnost vydat povolení v každém

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jednotlivém případě, zároveň ale nevylučuje vydání povolení tam, kde je zřejmé, že souběžné čerpání práv nehrozí – což naopak je případ žalobkyně. Žalobkyně dále odkazovala na závěry Nejvyššího správního soudu, podle jehož rozsudku ze dne 2. 4. 2025, č. j. 5 Azs 272/2023-31, podle nějž: „*čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně nelze ve světle rozsudku Soudního dvora EU ve věci Krasiliva vykládat jinak, než že členský stát je povinen udělit povolení k pobytu každé vysídlené osobě požívající dočasné ochrany, která v danou chvíli nedisponuje povolením k pobytu v jiném členském státě.*“ Dále citovala rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, nebo ze dne 19. 9. 2025, č. j. 5 Azs 168/2025-17, podle nějž: „*(nové) prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany. Podle čl. 1 tohoto rozhodnutí došlo pouze k prodloužení dřívějšího právního rámce založeného (původním) prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 bez jakýchkoliv změn.*“

5. Žalobkyně namítala, že § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. upravuje důvody pro odnětí již poskytnuté ochrany v situaci, kdy cizinci požívajícímu této ochrany poskytne dočasnou ochranu jiný stát. Naopak § 9 citovaného zákona taxativně vymezuje důvody pro neudělení dočasné ochrany; mezi nimi skutečnost, že žadateli byla poskytnuta dočasná ochrana v jiném členském státě, nefiguruje. Žalobkyně poukázala na to, že i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, na který v napadeném rozhodnutí odkazoval žalovaný, plyne, že trvalý povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě po řádném meritorním řízení může být důvodem k neudělení dočasné ochrany v ČR. Žalobkyně poukazovala na to, že v citovaném rozsudku se hovoří o trvalé dočasné ochraně. Na případ žalobkyně § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. nedopadá a nemůže být použito jako důvod pro zamítnutí žádosti pouze proto, že žalovaný toto ustanovení vyložil a aplikoval v neprospěch žalobkyně.
6. Žalobkyně se dále vymezila proti závěru žalovaného, že žalobkyni nelze udělit dočasnou ochranu podle § 51 odst. 1 zákona č. 221/2003 Sb., neboť nesplňuje definici rodinného příslušníka podle § 51 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Žalobkyně k tomu uvedla, že ačkoliv uzavřela manželství až po vzniku důvodů pro udělení dočasné ochrany, nejedná se o důvod k zamítnutí žádosti o dočasnou ochranu, nýbrž o situaci vyžadující individuální posouzení s ohledem na širší rámec ochrany rodinného života. Směrnice o dočasné ochraně v čl. 15 ukládá členským státům usnadnit sloučení rodiny osob požívajících dočasné ochrany. Navíc podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), se při rozhodování o pobytovém oprávnění zohledňuje rozsah soukromého a rodinného života, a zda by jeho neudělení nevedlo k nepřiměřenému zásahu do těchto práv. Tento princip je aplikovatelný i v kontextu dočasné ochrany. I Nejvyšší správní soud potvrdil, že rodinné důvody mohou legitimně ospravedlnit přemístění osoby požívající dočasné ochrany do jiného členského státu EU. Žalobkyně navíc měla dočasnou ochranu v Německu jako nezletilá osoba v doprovodu zákonných zástupců a neměla možnost si stát poskytnutí ochrany svobodně zvolit. Poté, co uzavřela sňatek, ukončila svou dočasnou ochranu v Německu, aby se mohla sloučit se svým manželem, který je poživitelem práv z dočasné ochrany v ČR a má zde stálý příjem z hlavního pracovního poměru.
7. Žalobkyně rovněž požádala o přiznání odkladného účinku žalobě.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě a replika

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom současné judikatury, která pokládá ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. za nesouladné s unijním právem a v postupu podle něj shledává nezákonný zásah do práv žadatelů o udělení dočasné ochrany. V rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č.j. 1 Azs 174/2024-42, Nejvyšší správní soud dokonce naznačil, jak by měl žalovaný postupovat v případech, kdy žadatel již dříve získal povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě (viz. bod 78 odůvodnění tohoto rozsudku). V každém případě Nejvyšší správní soud hovoří o tom, že má žalovaný žádosti těchto osob posuzovat meritorně. Žalovaný konzistentně zastává názor, že žádné právo na přemístění do jiného členského státu již osoba, která využila práv souvisejících s dočasnou ochranu v jiném členském státě, nemá. Jenže na jeho argumentaci vlastně žádný soud nereagoval jinak, než odkazem již zmíněné dubnové rozsudky Nejvyššího správního soudu s tím, že ani nově přijaté recitály prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 na závěrech Nejvyššího správního soudu nic změnit nemohou. Nově přijaté recitály nového prováděcího rozhodnutí Rady podle žalovaného zcela vyvracejí to, že by popsané právo na přemístění existovalo a že by dohoda členských států o neaplikování čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně mohla takové právo osobám požívajícím dočasné ochrany založit. Z tohoto důvodu má žalovaný za to, že judikatura založená na „dubnových“ rozsudcích Nejvyššího správního soudu je tímto překonaná, a proto o žádosti žalobce znovu v tomto smyslu rozhodnul, tedy dočasnou ochranu, resp. oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, neudělil. Rozhodoval tedy meritorně a vyšel cestou, kterou naznačil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č.j. 5 Azs 273/2023-27, tedy analogicky použil ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb.
9. Podle žalovaného ze Směrnice o dočasné ochraně „právo na přemístění“ nevyplývá. Žalovaný poukazoval na to, že podle „dubnové“ judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudky ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42) ze Směrnice o dočasné ochraně nevyplývá právo osob, které již požívají dočasné ochrany ve členském státě, na získání stejného pobytového oprávnění v jiném členském státě. Toto právo nevyplývá z textu směrnice ani implicitně. O tom svědčí již samotná textace čl. 8 odst. 1, z něhož plyne, že členský stát, který takové povolení vydal, tuto povinnost splnil i za ostatní členské státy. Cílem tedy je, aby osobě, na níž se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady, bylo vydáno povolení k pobytu na území některého členského státu a aby tedy byla po dobu trvání dočasné ochrany oprávněna pobývat mimo zemi, ze které byla vysídlena. Pokud jde o osoby, které již jsou držiteli dočasné ochrany v jiném členském státě, upravuje směrnice povinnost vydat jim povolení k pobytu pouze v čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4.
10. Prováděcí rozhodnutí Rady také neobsahuje žádné ustanovení, které by hovořilo o právu vysídlené osoby na volbu členského státu, v němž uplatní své právo na vydání povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany poprvé a již vůbec nezakotvuje právo na změnu takového státu, tedy na následnou čerpání práv vyplývajících z dočasné ochrany v jiném členském státě. Nicméně i kdyby normativní text prováděcího nařízení Rady ustanovení zakotvující právo na přemístění skutečně obsahoval, je otázkou, zda lze prováděcím rozhodnutím Rady provádět tak zásadní změnu unijní právní úpravy v oblasti dočasné ochrany. Jinak řečeno, zda směrnice vůbec předpokládá, že její čl. 5 přenáší na Radu EU oprávnění přijmout rozhodnutí, kterým bude vyloučeno uplatnění některých článků směrnice. Nejvyšší správní soud v bodě 55 odůvodnění rozsudku č.j. 1 Azs 174/2024-42 totiž hovoří výslovně o odchýlení se od unijní právní úpravy plynoucí ze směrnice. Žalovaný odkázal na rozsudek

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

SDEU ze dne 19.12.2024, ve spojených věcech C-244/24 a C-290/24, *Kaduna*. V daném případě sice šlo o zodpovězení otázky k možnosti členského státu udělit dočasnou ochranu i dalším osobám s odkazem na čl. 7 směrnice a právu členského státu rozhodnout o jejím ukončení, nicméně některá východiska zde uvedená lze aplikovat i na řešenou otázku práva sekundárního pohybu osob. V bodu 120 SDEU uvedl: „Článek 1 uvedeného prováděcího rozhodnutí se totiž omezuje na provedení směrnice 2001/55, takže nemůže být v rozporu s cílem sledovaným článkem 7 této směrnice ani měnit jeho normativní obsah (obdobně viz rozsudek ze dne 28. února 2023, *Fenix International*, C-695/20, EU:C:2023:127, body 49 a 50). Z toho vyplývá, že uvedený článek 1 nemůže omezit prostor pro volné uvážení, který tento článek 7 přiznává členským státům.“

11. Nepoužívání čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně mezi členskými státy podle žalovaného samo o sobě nemůže založit osobě požívající dočasně ochrany, které bylo vydáno povolení k pobytu podle čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně jedním členským státem, právo získat toto povolení v jiném členském státě. Podle žalovaného z dohody o neaplikaci čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně vyplývá, že neoprávněně pobývajícím cizincem nebude daným státem vrácen do státu, který mu povolení k pobytu vydal. Právo na získání pobytového oprávnění dle čl. 8 odst. 1 mu však ve státě, kde pobývá neoprávněně, nevznikne, alespoň ne na základě vyloučení čl. 11 (ten upravuje pouze povinnosti mezi členskými státy). Nepoužívání čl. 11 mezi členskými státy tedy samo osobě nemůže založit osobě požívající dočasně ochrany, které bylo vydáno povolení k pobytu dle čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně, právo získat toto povolení v jiném členském státě. Jenže právě z dohody členských států o neaplikování čl. 11 Nejvyšší správní soud dovozuje existenci práva na přemístění do jiného členského státu a získání nového povolení k pobytu z titulu dočasně ochrany. Podle žalovaného jde o dotváření práva, samotná směrnice totiž právo na přemístění nezakotvuje.
12. Závěr o existenci práva na přemístění nemůže obstát ani s ohledem na nové recitály v novém prováděcím rozhodnutí Rady. Pro oblast druhotných pohybů byly přijaty recitály 4, 5 a 6. Z toho plyne, že dohoda o neaplikování čl. 11 nemá být vykládána v tom smyslu, že by členskému státu vznikala povinnost vydat povolení k pobytu z titulu dočasně ochrany osobě, která již je držitelem takového povolení v jiném členském státě. Stejně je, jaký význam dohodě přikládají její účastníci, nikoli vnitrostátní soudy. Z dohody je pouze patrná vůle států nepředávat si neoprávněně pobývajícím držitele povolení k pobytu za účelem dočasně ochrany a nic víc. Jejím smyslem však nebylo založit osobám požívajícím dočasně ochrany právo se volně pohybovat po členských státech EU. Recitály jsou pouze vodítka k výkladu textu, nejsou tak vázány na účinnost nového prováděcího rozhodnutí Rady, pouze osvětlují význam dohody členských států o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Žalobkyně sice odkazovala na recitál č. 4, zapomíná však zcela na recitál č. 6, který na její případ plně dopadá. Tento hovoří o tom, že „nic“ nemá být vykládáno tak, že členský stát má povinnost vydat povolení k pobytu podle čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně cizinci, který již toto pobytové oprávnění získal v jiném členském státě, bez ohledu na to, zda je stále jeho držitelem. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, v níž odkázala na argumentaci uvedenou v žalobě.

IV.

Obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

14. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
15. Dne 15. 4. 2025 podala žalobkyně žádost o udělení dočasné ochrany v ČR. Tato žádost jí byla téhož dne žalovaným vrácena jako nepřijatelná. Důvodem nepřijatelnosti žádosti měla být podle žalovaného skutečnost, že žalobkyně již v minulosti disponovala právy plynoucími z dočasné ochrany ve Spolkové republice Německo. Žalobkyně se v roce 2024 dočasné ochrany v Německu vzdala.
16. Ve vrácení žádosti jako nepřijatelné spatřovala žalobkyně nezákonný zásah žalovaného. Městský soud v Praze dal žalobkyni za pravdu, když svým rozsudkem ze dne 17. 6. 2025 č. j. 11 A 44/2025-46, určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil dne 15. 4. 2024 žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. V návaznosti na tento rozsudek žalovaný zrušil své předchozí sdělení o nepřijatelnosti žádosti žalobkyně o udělení dočasné ochrany.
17. Dne 24. 7. 2025 žalovaný do spisu zařadil informaci z platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (Temporary Protection Platform), z níž vyplývá, že žalobkyně již není držitelkou dočasné ochrany, resp. povolení k pobytu plynoucího z dočasné ochrany v Německu.
18. Dne 8. 8. 2025 se žalobkyně seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a v avizované 30denní lhůtě se k nim písemně vyjádřila. Žalobkyně shrnula dosavadní průběh řízení a uvedla, že splňuje zákonné podmínky pro udělení dočasné ochrany v ČR.
19. Dne 28. 8. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl žádost žalobkyně a dočasnou ochranu jí neudělil. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny a před 24. 2. 2022 pobývala na Ukrajině. Žalovaný dále zastával názor, že žádost je dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. nepřijatelná. Poukázal na nové prováděcí rozhodnutí Rady o prodloužení dočasné ochrany do roku 2027, a jeho dvě nová úvodní ustanovení (recitály) v preambuli, dle kterých druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany není žádoucí a žádost osoby, která je držitelem dočasné ochrany v jiném státě, by měla být zamítnuta. Další část se týkala článku 11 Směrnice o dočasné ochraně, přičemž druhotný pohyb držitelů dočasné ochrany je nežádoucí. Žalovaný přitom dospěl k závěru, že od přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady je zřejmé, že dočasná ochrana může být žadateli odmítnuta, pokud je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě. Vedle nového prováděcího rozhodnutí Rady tak podle žalovaného nemůže dosavadní judikatura správních soudů stran nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu obstát a § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. nadále není v rozporu s evropským právem. S ohledem na předchozí rozsudek Městského soudu v Praze však žalovaný musel žádost posoudit meritorně. Žalovaný zjistil, že žalobkyně již není držitelkou oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v Německu. To však podle žalovaného nic nemění na tom, že podle Směrnice o dočasné ochraně může žádost odmítnout, neboť čl. 21 odst. 2 Směrnice o dočasné ochraně umožňuje opakované vydání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany pouze státem, kde cizinec již dočasnou ochranu požíval. Žalovaný měl tedy za to, že je oprávněn cizinci, který již dříve obdržel povolení k pobytu dle čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně, dočasnou ochranu odepřít, bez ohledu na to, zda je v jiném členském státě jejím držitelem či nikoli. Měl za to, že § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. dopadá na všechny, kdo někdy v členském státě získali oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany. Poukázal na § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025 č. j. 5 Azs 273/2023-27, podle něž lze tento důvod zamítnutí žádosti použít v situaci, kdy žadatel disponuje povolením k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě. Žalovaný měl dále za to, že ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. lze vztáhnout i na situace, kdy správní orgán teprve rozhoduje o žádosti o udělení dočasné ochrany. Žalovaný doplnil, že ke stejnému výkladu přistoupilo rovněž německé ministerstvo vnitra, které nevydává povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobám, které jej již získaly v jiném členském státě, resp. jejich žádosti odmítá. Zabýval se též důvody podle § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb. a konstatoval, že žalobkyně uzavřela manželství až po 24. 2. 2022, děti zatím nemají a žalobkyně je starší 18 let. Proto podmínky pro udělení dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny uvedené v § 51 zákona č. 221/2003 Sb. zjevně nesplňuje. Z žádosti žalobkyně podle žalovaného dále neplyne důvod hodný zvláštního zřetele a ani v ní nebyla identifikována osoba, kterou by bylo možné považovat za osobu žalobkyni blízkou a která je zároveň držitelkou oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany. Žalovaný tedy žádost zamítl, neboť žalobkyně již před podáním žádosti toto pobytové oprávnění získala v jiném členském státě Evropské unie. Žalovaný vzal za své, že žalobkyně již není držitelkou oprávnění plynoucích z dočasné ochrany v Německu. Z nového prováděcího rozhodnutí Rady podle žalovaného plyne, že osobám, které již získaly dočasnou ochranu v jiném členském státě, nesvědčí právo na její získání v dalším členském státě, a to ani v případě, že aktuálně již držiteli dočasné ochrany nejsou.

V.

Právní posouzení věci soudem

20. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 152/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
21. Soud ve věci rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci s takovým projednáním ve stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas.
22. Podle čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady EU č. 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, platí, že *toto rozhodnutí vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jenž v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. 2. 2022, b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. 2. 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).*
23. Podle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady.*
24. Podle § 4 odst. 3 zákona č. 65/2022 Sb. *platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, použije se na udělování dočasné ochrany podle tohoto zákona zákon o dočasné ochraně cizinců. Ve věcech, které zákon o dočasné ochraně cizinců neupravuje, se použije zákon o pobytu cizinců.*
25. Podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. *platí, že ve věci neudělení nebo odnětí dočasné ochrany se použije zákon o dočasné ochraně cizinců.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

26. Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. *oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany se odejme, jestliže cizinci požívajícímu dočasné ochrany poskytne dočasnou ochranu jiný stát nebo mu bylo na území jiného státu uděleno povolení k trvalému anebo obdobnému pobytu.*
27. Podle čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně členské státy *přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.*
28. Podle čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně *členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasnou ochranu, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit. Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.*
29. Žalobkyně splňuje podmínky § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., neboť se na ni vztahuje Provdávčí rozhodnutí Rady, a to z důvodu podle čl. 2 odst. 1 písm. a). Žalobkyně totiž spadá do kategorie ukrajinských státních příslušníků pobývajících na Ukrajině před 24. únorem 2022, kteří byli v tento den nebo po něm z Ukrajiny vysídleni v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala. Tato skutečnost mezi účastníky řízení není sporná.
30. Dále mezi účastníky nebyla sporná ani skutečnost, že ke dni podání žádosti o dočasnou ochranu v ČR již žalobkyně nedisponovala právy plynoucími z dočasné ochrany, která jí v minulosti byla udělena v Německu.
31. Podstatou sporu mezi účastníky tedy zůstává, zda skutečnost, že žalobkyně v minulosti požívala práv z dočasné ochrany v Německu, brání udělení dočasné ochrany žalobkyni v ČR.
32. Přesto, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 17. 6. 2025 č. j. 11 A 44/2025 46, jednoznačně stanovil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobkyni vrátil dne 15. 4. 2024 žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný a shledal, že institut nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona č. 65/2022 Sb., je v rozporu s unijním právem, žalovaný v napadeném rozhodnutí přistoupil k polemice s těmito závěry městského soudu, ačkoliv mají oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu, ze které jednoznačně plyne, že sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany mezi členskými státy je umožněn (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, či ze dne 25. 6. 2025, č. j. 7 Azs 45/2025-27).
33. Na těchto závěrech nic nemění ani nové prováděcí rozhodnutí Rady, jak uvedl městský soud v rozsudcích ze dne 6. 8. 2025 č.j. 18 A 38/2025-33 a ze dne 25. 6. 2025 č.j. 15 A 35/2025-46. To výslovně potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2025 č.j. 1 Azs 126/2025-28, kde uvedl: „Pro výklad považuje kasační soud za klíčové, že (nové) prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany. Podle čl. 1 tohoto rozhodnutí došlo pouze k prodloužení dřívějšího právního rámce založeného (původním) prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 bez jakýchkoliv změn. Stejně tomu bylo již v případě předchozího prodloužení v prováděcích rozhodnutích Rady (EU) 2023/2409 a 2024/1836. Omezení sekundárního pohybu osob přitom umožňuje čl. 11 Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), jehož aplikace byla vyloučena (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 111/2025, bod 31) a k jeho aktivaci nedošlo ani nyní. V tomto ohledu je tak stále relevantní dřívější výklad Nejvyššího správního soudu (viz bod [8] tohoto rozsudku). Konečně k bodům 4 až 6 preambule (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 Nejvyšší správní soud uvádí, že jejich cílem je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. To vyplývá jak z textu preambule (členské státy by „s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti“ – viz bod 4 preambule), tak i z opakovaného potvrzení vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (bod 5 preambule), na což navazuje shrnující bod 6 preambule. I touto optikou tak dosavadní judikatura kasačního soudu ob stojí.“ (podtržení doplněno).

34. Z toho plyne, že jakákoli polemika žalovaného o tom, že § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. není v rozporu s unijním právem a že dosavadní judikatura o nepřijatelnosti nemůže obstát, je tak zcela bezpředmětná.
35. Žalovaný však na § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. a na nepřijatelnosti žádosti napadené rozhodnutí nezaložil a není tedy namístě, aby se touto otázkou soud dále podrobněji zabýval.
36. Žalovaný o žádosti rozhodl podle § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. a § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. Odůvodnění žalovaného však neobstojí, a to z následujících důvodů.
37. Předně, jak je uvedeno výše, bylo prokázáno, že žalobkyně v době řízení dočasnou ochranou udělenou v jiném členském státě nedisponovala, což žalovaný rovněž nečinil sporným.
38. § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. upravuje odejmutí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany, nikoli odepření jejího udělení, které je výslovně upraveno v § 9. Žalovaný tedy zamýšlel aplikovat § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. analogicky i na případy, kdy je teprve rozhodováno o žádosti o udělení dočasné ochrany v ČR. V případě použití analogie by však žalovaný musel svůj postup zvlášť pečlivě odůvodnit, což v daném případě neučinil.
39. Žalovaný k odůvodnění svého postupu odkázal pouze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025 č. j. 5 Azs 273/2023-27, a jeho bod 45, který zní: „Je pravdou, že zákon č. 65/2022 Sb. považuje „udělení dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie“ pouze za důvod nepřijatelnosti žádosti a výslovně nestanoví, že z tohoto důvodu lze žádost rovněž po řádně provedeném správním řízení zamítnout, resp. povolení neudělit. Pokud jde o „neudělení nebo odnětí dočasné ochrany“, § 5 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb. odkazuje na zákon o dočasné ochraně. Ani ten sice trvající povolení k pobytu v jiném členském státě výslovně nepovažuje za důvod nevyhovění žádosti (§ 9), avšak dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o dočasné ochraně „[o]právnění k pobytu za účelem dočasné ochrany se odejme, jestliže cizinci požívajícímu dočasné ochrany poskytne dočasnou ochranu jiný stát nebo mu bylo na území jiného státu uděleno povolení k trvalému anebo obdobnému pobytu“. Z toho lze dovodit, že zákonný důvod pro neudělení povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v podobě existence takového povolení v jiném členském státě je v české právní úpravě dán, neboť by bylo absurdní ji vykládat tak, že správní orgán není oprávněn z tohoto důvodu povolení neudělit, je však oprávněn ho ze stejného důvodu vzápětí odejmout. Vedení správního řízení mj. také o této otázce tedy nic nebrání.“ Nejvyšší správní soud se však v odkazované části (tedy zejména v bodech 43–45) zabýval výhradně situací, kdy žadatel disponuje trvajícím povolením k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, a uvedl, že Soudní dvůr (v rozhodnutí C-753/23) nevyloučil

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odepření udělení pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu existence téhož oprávnění v jiném členské státě. Právě pro tento případ (tedy, kdy aktuálně existuje povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě) Nejvyšší správní soud připustil možnou aplikaci § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. jako důvodu pro zamítnutí žádosti. V tomto rozsudku se však nijak nezabýval situací, kdy žadatel povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany měl, ale toto oprávnění již netrvá ke dni vydání rozhodnutí o žádosti o udělení dočasné ochrany, rozhodně nedovodil, že by § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. bylo možné aplikovat i na tyto případy. V tomtéž rozsudku v bodě 44 však Nejvyšší správní soud uvedl: „Naopak, i v případě, že správní orgán zjistí při podání žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že žadatel je veden v evidenci TPD jako držitel povolení k pobytu v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žadatele o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.“ Tedy, ani existující oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě ke dni podání žádosti není důvodem její nepřijatelnosti.

40. Jiné odůvodnění k analogické aplikaci § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb. na daný případ žalovaný neuvedl. Vzhledem k tomu, že uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, se týká zcela jiné skutkové situace a žalovaný jinou argumentaci neuvedl, nelze jeho odůvodnění považovat za dostatečné. Žalovaný zjevně vychází ze svého konstantně zastávaného postoje, že sekundární pohyb držitelů dočasné ochrany v členských státech není umožněn, k čemuž se dovolává recitálů nového prováděcího rozhodnutí Rady. Judikatura Nejvyššího správního soudu již však dala k těmto otázkám zcela jednoznačné odpovědi, a to i v návaznosti na nové prováděcí rozhodnutí Rady.
41. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 70, se uvádí: „Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat.“ Dle bodu 71: „Nejvyšší správní soud si je vědom, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň, a tudíž ani pobytového oprávnění, jež je součástí komplexu práv plynoucích z dočasné ochrany. Jak nicméně naznačil již v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, tento problém nenastane, pokud osoba pobytovým oprávněním v jiném členském státě nedisponovala (buď proto, že o něj poprvé žádá v České republice, anebo z důvodu, že jí nebylo v jiném členském státě vydáno) či již nedisponuje (např. se jej vzdala). Pokud tedy v takovém případě nebude dán důvod pro vyloučení žadatele z dočasné ochrany, či tato osoba nevezme svoji žádost zpět, bude namísto žadateli pobytové oprávnění v České republice vydat.“ V dalších bodech Nejvyšší správní soud nastínil postup při posuzování žádostí a mimo jiné v bodě 78.3 uvedl: „Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba již v minulosti obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně již nedisponuje (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. pro jeho neslučitelnost s právem Evropské unie. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.“ Přesně taková situace byla dána v posuzovaném případě a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí právě z takové situace vycházel.

42. Tytéž závěry ohledně možného sekundárního pohybu přijal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 3. 4. 2025 č.j. 1 Azs 336/2024-42 a dále v navazující rozsáhlé judikatuře, přičemž v bodě 70 rozsudku č.j. 1 Azs 336/2024-42 uvedl: *„Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že z unijního práva plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany na základě Rozhodnutí Rady č. 2022/382, na přemístění se do jiného členského státu. Tento členský stát jim musí v souladu s čl. 8 směrnice vydat povolení k pobytu. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje. Nelze ji proto aplikovat.“*
43. Na shora uvedených závěrech nemění nic ani přijetí nového prováděcího rozhodnutí Rady, k čemuž se rovněž již judikatura vyjádřila. K tomu viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2025 č. j. 15 A 35/2025-46, a ze dne 6. 8. 2025 č.j. 18 A 38/2025-33, podle nějž: *„Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k vícenásobné registraci (požívání dočasné ochrany ve více státech). Zejména ne potud, pokud od žalovaného vyžaduje náležitě ověření trvání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.“*
44. Ve výše citovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2025 č.j. 1 Azs 126/2025-28 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Konečně k bodům 4 až 6 preambule (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 Nejvyšší správní soud uvádí, že jejich cílem je zjevně pouze potvrdit nemožnost získat práva spojená s dočasnou ochranou v několika státech současně. To vyplývá jak z textu preambule (členské státy by „s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti“ – viz bod 4 preambule), tak i z opakovaného potvrzení vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně (bod 5 preambule), na což navazuje shrnující bod 6 preambule. I touto optikou tak dosavadní judikatura kasačního soudu obstojí.“* (podtržení doplněno) Je tedy zřejmé, že ani v důsledku nového prováděcího rozhodnutí Rady nedošlo v možnostech sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany k žádným změnám a dosavadní výklad Nejvyššího správního soudu nebyl zpochybněn. Stanovisko žalovaného, dle kterého lze poskytnutí dočasné ochrany odmítnout z důvodu minulého oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě, je tak zcela chybné. To nemůže zvrátit ani poukázání žalovaného na čl. 21 odst. 2 Směrnice o dočasné ochraně, neboť shora uvedená aktuální judikatura je jednoznačná.
45. Je nesporné, že žalobkyně je vysídlenou osobou a v době vedení řízení i ke dni vydání napadeného rozhodnutí oprávněním k pobytu z titulu dočasné ochrany nedisponovala. V řízení nevyvstaly najevo žádné okolnosti, pro které by měla být z udělení dočasné ochrany vyloučena. Z výše uvedeného vyplývá, že skutečnost, že žalobkyně v minulosti disponovala oprávněním k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě (Německu), nepředstavuje to dostatečný důvod pro to, aby mu dočasná ochrana v ČR nebyla udělena. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné.
46. V této souvislosti soud připomíná rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 8. 2023 č. j. 18 A 54/2023-32, kde uvedl: *„Dočasná ochrana je obecně koncipována spíše jako „rezervní“ institut,*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nelze přehlížet, že v případě závažných humanitárních krizí (a existence hromadného přílivu osob) se stává základním nástrojem poskytujícím ochranu vysídleným osobám na straně jedné a zjednodušujícím administrativu na straně druhé (viz též bod 16 preambule prováděcího rozhodnutí). Představuje tak jednoduchý nástroj jak pro vysídlené osoby, jež čelí jazykovým i jiným překážkám a jež se zpravidla neorientují v cizineckém právu České republiky či Evropské unie, tak pro státní orgány. Smyslem dočasné ochrany je poskytnout rychlou, jednoduchou a účinnou pomoc osobám postiženým válkou (v různých jejích formách). Dočasná ochrana a její podmínky by proto měly být upraveny jednoznačně a srozumitelně, přičemž jednotlivým použitým výrazům je nutné přikládat takový význam, jenž se jim zpravidla v obecném jazyce přiznává. Takto – nikoli hledáním sofistikovaných cest, jak dočasnou ochranu nepřiznat – by k tomuto institutu měly přistupovat i správní orgány a soudy.“ Postup žalovaného v posuzované věci však spočívá právě v hledání sofistikovaných cest, jak dočasnou ochranu nepřiznat.

47. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2025 č.j. 1 Azs 126/2025-28 se též pozastavil na přístupu žalovaného: „Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že tento případ byl jen dalším z mnoha, které stěžovatel zcela zbytečně vyvolal. Z úřední činnosti je totiž soudu známo, že stěžovatel již po několik měsíců opakovaně podává ve věcech sekundárního pohybu osob spadajících pod dočasnou ochranu kasační stížnosti. V těchto řízeních neustále polemizuje s právní otázkou možnosti sekundárního pohybu, s čímž je opakovaně neúspěšný. Od začátku roku 2025 vydaly všechny senáty Nejvyššího správního soudu k jeho kasačním stížnostem již vyšší desítky rozhodnutí, v nichž postupují jednotně v souladu s výše uvedeným právním názorem (bod [8] tohoto rozsudku). Kromě toho kasační soud eviduje další vyšší desítky kasačních stížností podaných stěžovatelem v typově totožných věcech, o nichž dosud nerozhodl. Je tak zřejmé, že se nejedná o ojedinělé selhání, ale o systémový nedostatek, který je zjevně projevem neochoty respektovat rozhodnutí správních soudů, která u stěžovatele přetrvává již po několik měsíců (viz rozsudek č. j. 1 Azs 111/2025-34, bod 20, nebo Sládeková, S. Komplikace ukrajinských uprchlíků pokračují a ministerstvo ignoruje judikaturu NSS. Právo21. 21. 4. 2025; dostupné z: <https://pravo21.cz/pravo/komplikace-ukrajinsky-ch-uprchliku-pokracuji-a-ministerstvo-ignoruje-judikaturu-nss>). Nejvyšší správní soud považuje za nanejvýš žádoucí, aby stěžovatel promítl závěry judikatury kasačního soudu do své praxe a namísto množství opakujících se kasačních stížností ukončil nezákonné zásahy do práv jednotlivců.“
48. Žalovaný též uváděl, že judikatura správních soudů pro něj není v obecné rovině závazná. K tomu soudu nezbyvá, než opět odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 17. 7. 2025 č.j. 1 Azs 111/2025-34, kde se touto problematikou zabýval a mimo jiné konstatoval: „Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, správní orgány jsou povinny jeho judikaturu v obdobných případech (tj. i mimo kasační závaznost v individuálním případě) respektovat. V opačném případě se jejich postup stává zcela svévolným a popírajícím jak základní zásady fungování veřejné správy, tak i fundamentální principy právního státu založeného na respektu k právům a svobodám jednotlivce. Lze připomenout, že Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře dokonce konstatoval, že „[o]dmítne-li se nicméně správní orgán řídit názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v obdobné věci pouze s odkazem na údajně nedostatečnou kvalitu odůvodnění, jedná v rozporu s výše uvedenými ustanoveními soudního řádu správního, čímž překračuje své pravomoci, a porušuje tak čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod“ (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 - 23, bod 27).“
49. Žalobní námitku týkající se neudělení dočasné ochrany podle § 51 odst. 1 zákona č. 221/2003 Sb. shledal soud mimoběžnou s rozhodovacími důvody. Důvodem zamítnutí žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobkyně o udělení dočasné ochrany v ČR nebyla skutečnost, že žalobkyně nesplňuje definici rodinného příslušníka podle § 51 odst. 2 písm. a) téhož zákona, ale skutečnost, že žalobkyně již v minulosti požívala práv plynoucích z dočasné ochrany v Německu.

VI.

Závěr a náklady řízení

50. Z důvodů shora uvedených postupoval soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem zdejšího soudu.
51. Ke shodným závěrům dospěl Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2025, č.j. 4 A 47/2025-32.
52. Soud o věci rozhodl přednostně, neboť jde o věc dočasné ochrany, která spadá do mezinárodní ochrany. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s. ř. s. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č. j. 1 Azs 95/2021-25).
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), tedy 9 240 Kč, a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900,-Kč podle § 9 odst. 5, § 7 bod 5 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Zástupce žalobkyně soudu prokázal, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby. Náhradu nákladů řízení spojených s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě a s replikou ze dne 21. 10. 2025 soud žalobkyni nepřiznal, neboť tato replika neobsahovala žádnou novou relevantní argumentaci a návrh na přiznání odkladného účinku mohl být učiněn v rámci žaloby. Uvedené úkony proto nepředstavovaly důvodně vynaložené náklady řízení. Celková výše nákladů řízení činí částku 12 270 Kč. Soud přitom neshledal, že se v posuzované věci jednalo o mimořádně obtížné úkony ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu, které by odůvodňovaly zvýšení odměny advokáta podle § 12 odst. 2 advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2025

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.